

TURCZI ISTVÁN

Az első borotválkozás

SZENTJÓBI SZABÓ LÁSZLÓ OLVASÁSA KÖZBEN

/Emlék ez is
mint/ a többi
penge hessenése
majdnem-férfi-arc
/az első szisszenés
/vér: bársony-legyező
/borotvált halottaink fölött
virasztás-idő/
valódibb átmenetre
élet és úgynevezett halál
között/ esély szinte
semmi: /kétség, elszánt
mozdulatok a fültől
érzéki kerülőkkel
le egészen a gégetőig/
elmetszett indulatok/
a fájdalom fegyelmez/
- bőrmaszok/
szűkülő körök kamráiban
izzik a szem/
később villanyborotva/
hogyan meg ne/
az istenért/
meg ne vágjon
a/

Remény

MÉG EGY ARC: VERSEGHYÉ

Nézd, a *zárka* ablakán beomló fény
kristálytenyerén mint porlad szét
a remény nevű szomjas fluidum,
mely a szív kiszáradt szikláin él,
és a végtelen csöndbe merülő
kövirózsa nedvéből táplálkozik.

Batsányi-intarziák

Elképzelt, kései „idill”: szürke lebernyeg, bársony mellény,
kopott nadrág, térdéig harisnya, jakobinus-cipő, mely a súlyos
tölgyfaasztal mögül előmered. A kezében Hírnök, az asztalon
Schiller, Milton, Vergilius. Körül is könyvek, az öreg ágy
j o b b l é l e k k e l a szoba közepén telet. Csizmaszag,
néma falióra, linzi gyertya-magány. Megtisztulás előtti, már
hiányos arc, repedéseiben idő-reszelékek. Szavakat keres;
ami megtörtént arra gondol. Kérdések, válaszok gyűlnek benne,
mint kiszáradt csatornában a döglött halak. N e m z e t i l a n t?
H é v s é g? V í g h a j n a l o d á s? Ugyan. Feledve már
a sok f e l s z e n t e l t h ó h é r , a kassai kamara, Kufstein,
és a mellőztetés! Emlékein árnyék térdepel: r e s p u b l i c a ,
s a lőrésnyi ablakon át beomló fény rácsai közt ráng, vonaglik
magára hagyottan, tehetetlenül. Ami már megtörtént, nem ér
véget soha, nem úgy ér véget, ahogy meg van írva.
Szavakat keres, adósa önmagának, de a m e g b ó d u l t v i l á g
csak hallgat – torkát elmetszi a csend. E k é t e s i d ő k
v e s z e d e l m i t e l ő r e l á t v a , m i j ó t v á r j u n k ?
A kéz itt megáll, talán megremeg. S t e á l d o t t s z a b a d s á g ?
Gyöngül a gyertyafény, a később-késő-lesz indulata kihúny.
Egy másik idő gyomrában élve Jónásként küzdeni a bűnnel
mindig késő. Marad a lemondás, egy ezüstszelence, és az a néhány
hú magyar, aki házára rátalál. Az ember szavakat keres,
ilyenkor vad tájakon, nagy tengerek homokpartjainál jár,
csillagösvényeken bolyong. Többször meghal eközben,
tükörbe néz, szorongás fogja el: volt-e értelme a Hold ezüst
sörényén növvő konok ámuldozásnak, lesz-e foganatja
a türelemnek, mi a szürkület köd-kendőin átlát, begyűjti
a megtaláltak hitt szavakat és túlélni tanít, e l ő b b
m i n t e s z á z a d v é g s ő p o n t j á r a h á g –